

MICHAEL CONNELLY

HARRY BOSCH — A NYOMOZÓ 3.

FESLETT SZÓKE

„Csordultig van izgalommal...”

— *Kirkus Reviews*

A nagy sikerű **tv-sorozat**
regényalapja.

**MICHAEL
CONNELLY**

**FESLETT
SZŐKE**

HARRY BOSCH — A NYOMOZÓ 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

A SILVERLAKE-I HÁZ SÖTÉT VOLT, ablakai pedig olyan üresek, mint-ha egy halott ember szemei lennének. A régi épület stílusa a kaliforniai iparosok otthonához hasonlított az elől végigérő verandájával és a hosszan lejtő tetején a két ablakkal. Nem világított fény az üveg mögött, ahogy az ajtó fölött sem. Baljós sötétségbe burkolózott a ház, az utcai lámpa ragyogása sem tudott rajta áthatolni. Akár állhatott is volna valaki a verandán, Bosch tudta, hogy valószínűleg nem láthatná.

– Biztos, hogy ez az? – kérdezte a nőt.

– Nem a ház – hangzott a felelet. – Hanem mögötte. A garázs. Kanyarodjon oda, onnan végiglát a kocsifeljárón.

Bosch rálépett a Caprice gázpedáljára, és odaállt.

– Ott van – mondta a nő.

Bosch üresbe kapcsolt. A ház mögött garázs állt, fölötte lakással. Oldalt falépcső vezetett fel, az ajtó fölött lámpa égett. Két ablak, odabent fények.

– Oké – nyugtázta Bosch.

Néhány másodpercig a garázst bámulták. Bosch nem igazán tudta, mire számít. Talán semmire. A prosti parfümjének szaga betöltötte a kocsit, úgyhogy lehúzta az ablakot. Nem tudta, bízson-e benne, vagy sem. Egyvalamit tudott: nem kérhet erősítést. Nem hozott magával rádiós adóvevőt, és nem volt telefon a kocsiban.

– Mit csi... ott van! – kiáltott fel a nő.

Bosch is látta a kisebbik ablak mögött elsuhanó árnyékot. *Az lehet a fürdőszoba*, gondolta.

– A fürdőben van. Ott láttam a cuccokat – erősítette meg a prosti. Bosch már nem az ablakra nézett, hanem rá.

– Milyen cuccokat?

– Hát öö... benéztem a mosdó alatti szekrénybe. Tudja, amikor bent voltam. Csak megnéztem, miye van. Egy lánynak óvatosnak kell lennie. Akkor láttam. Mindenféle sminkes szarokat. Tudja, szempil-lafestéket, rúzsokat, kompaktokat meg ilyesmiket. Ebből jöttem rá, hogy ő az. Arra kellett, hogy kifesse őket, miután végzett. Tudja, miután kinyírta őket.

– Ezt miért nem mondta a telefonban?

– Nem kérdezte.

Bosch látta a másik ablak függönye mögött is elhaladni az alakot. Járt az agya, a szíve pedig turbófokozatra kapcsolt.

– Mennyi idő telt el azóta, hogy kimenekült onnan?

– Fenébe, nem tudom. El kellett másznom a Franklinig, hogy találjak egy kibaszott fuvar a Boulevardnál. Kábé tíz percig voltam a fickóval. Szóval nem tudom.

– Saccolja meg! Fontos.

– Nem tudom. Több mint egy órája.

Francia, gondolta Bosch. Ez a nő elintézett egy kuncsaftot, mielőtt tárcsázta a segélyhívót. Mennyire aggódhatott! Mostanra már odabent lehet az utánpótlás, miközben ők idekint ülnek tétlenül.

Végigszáguldott az utcán, és leparkolt egy tűzcsap mellett. Leállította a motort, de a helyén hagyta a slusszkulcsot. Kiugrott a kocsiból, aztán visszafordult, és bedugta a fejét az ablakon.

– Ide figyeljen, én most bemegyek. Maga itt marad! Ha lövést hall, vagy ha nem érek vissza tíz perc múlva, akkor kopogjon be a

szomszédokhoz, és hívja ki a zsarukat! Mondja meg nekik, hogy egy kollégájuknak erősítésre van szüksége! Ott az óra a műszerfalon. Tíz perc.

– Tíz perc, szivi. Menjen hősködni! De a dicsőség az enyém.

Bosch a kocsifeljárón végigsietve elővette a fegyverét. Az oldalsó lépcső régi volt, és rozoga. Hármásával vette a fokokat, amilyen hal-
kan csak tudta, mégis olyan érzése támadt, mintha kikiabálná az ér-
kezését a világnak. A tetejére érve felemelte a pisztolyt, és széttörte
vele az ajtó fölött lógó csupasz villanykörtét. Aztán hátrahajolt a sö-
térség fedezékébe, neki a külső korlátnak. Bal lábát felemelve a sar-
kára összpontosította a teljes súlyát és lendületét, és a kilincs fölött
berúgta az ajtót.

Az ajtó hangos recsenéssel kivágódott. Bosch behajlított térdek-
kel, támadóállásban átlópozott a küszöbön. Rögtön meglátta a szoba
túlsó végében álló férfit az ágy másik oldalán. A pasas meztelen volt,
és nemcsak kopasz, hanem teljesen szőrtelen is. A szemében látta,
ahogy gyorsan eluralkodik rajta a félelem. Bosch erőteljes és fegyel-
mezett hangon felkiáltott:

– RENDŐRSÉG! KURVÁRA NE MOCCANJON!

A férfi megdermedt, ám csak egy pillanatra, aztán lehajolt, és jobb
karjával a párna felé nyúlt. Egyszer megtorpant, de utána folytatta a
mozdulatot. Bosch nem hitt a szemének. *Mégis, mi a faszt csinál ez
az ember?* Mintha lelassult volna az idő. A testében lüktető adrena-
linnak köszönhetően kiélesedett a látása. Tudta, hogy a pasas vagy
azért nyúl a párna felé, hogy eltakarja magát, vagy...

A kéz a párna alá vándorolt.

– NE TEGYE!

A kéz megfogott valamit a párna alatt. A fickó végig Bosch szemé-
be nézett, aki rájött, hogy nem rettegés tükröződik a tekintetében,

hanem valami más. Harag? Gyűlölet? A kéz most már előkerült a párna alól.

– NE!

Bosch meghúzta a ravaszt. A pisztoly felfelé rándult a kétkezes szorításából. A meztelen férfi először hirtelen felegyenesedett, aztán hátralökődött, és nekiesett a mögötte lévő lambériának, végül előre-lendülve rázuhant az ágyra, ahol hörögve vonaglott. Bosch gyorsan odament az ágyhoz.

A pasas bal keze megint a párna felé nyúlt. Bosch a bal lábát fel-emelve rátérdelt a hátára, és az ágyhoz szegezte. A derékszíjáról levett bilincset rákattintotta a markolászó bal kezére. Aztán a jobbra is. A háta mögé. A meztelen férfi hörögött és nyögött.

– Nem tudok... nem tudok... – mondta, de egy véres köhögőrohamban véget vetett a mondandójának.

– Nem tudja azt csinálni, amit mondtam – fejezte be helyette Bosch. – Azt mondtam, hogy ne moccanjon!

Halj már meg, ember, gondolta Bosch, de nem mondta ki. *Úgy könnyebb lenne mindenkinek.*

Az ágyat megkerülve odalépett a párnához. Felemelte, néhány másodpercig bámulta az alatta lévő tárgyat, aztán visszajettette a helyére. Egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Az istenit neki! – kiabált rá a meztelen hapsi tarkójára. – Mit művelt? Kibaszott fegyver volt nálam, erre maga... Mondtam, hogy ne moccanjon!

Bosch visszasétált az ágy másik oldalához, hogy lássa a fickó arcát, akinek vér csorgott a szájából a koszos fehér ágyneműre. Bosch tudta, hogy a golyó a tüdejét találta el. Meztelen férfiből haldokló férfi lett.

– Nem kellett volna meghalnia – közölte vele Bosch.

Erre meghalt.

Bosch körülnézett a szobában. Senki más nem volt ott. Nem jött utánpótlás az elmenekült prosti után. Ebben tévedett. Bement a fürdőszobába, és kinyitotta a mosdó alatti szekrényt. Ott voltak a sminkkellékek, ahogy a ribanc mondta. Bosch felismert néhány márkanevet: Max Factor, L'Oréal, Cover Girl, Revlon. Úgy tűnt, minden egybevág.

A fürdőszoba ajtajából visszanézett az ágyon fekvő holttestre. Még érezni lehetett a puszkapor szagát a levegőben. Rágyújtott egy cigire, és olyan csendben volt, hogy hallotta sercegni a friss dohányt, miközben beszívta a nyugtató füstöt a tüdejébe.

Nem volt telefon a lakásban. Bosch leült az apró konyhában egy székre, és várt. A szobában lévő hullát bámulva tudatosult benne, hogy még mindig zakatol a szíve, és egy kicsit szédeleg. Az is tudatosult benne, hogy semmit sem érez. Sem együttérzést, sem büntudatot, sem keserűséget. Egyáltalán semmit.

A távolban felharsanó, majd egyre közeledő sziréna hangjára összpontosított. Egy idő után hallotta, hogy nem csupán egyetlen sziréna. Hanem sok.

EGY

A LOS ANGELES-I KERÜLETI BÍRÓSÁG FOLYOSÓIN nincsenek padok. Nincs hová leülni. Aki a falnak vetett háttal leereszkedik a márványpadlóra, azt az első arra járó felügyelő tiszt elhajtja. És a felügyelő tisztek mindig a folyosókat járják.

A vendégszeretet hiányának oka, hogy a szövetségi kormány még a látszatát is el akarja kerülni annak, miszerint az igazságszolgáltatás lassú – esetleg nem létező – lenne. Nem akarja, hogy padon vagy padlón ülő emberek szegélyezzék a folyosókat, aggódó arccal várakozva, hogy kinyíljon a tárgyalóterem ajtaja, és szólítsák az ügyükre vagy a síttre vágott szeretteik ügyére. Pont elég ilyet látni nem messze a Spring Streeten, a Megyei Bűnügyi Bíróság épületében. Ott mindennap megtelnek a padok és a padló is a folyosókon a várakozókkal. Többnyire nőekkel és gyerekekkel, akik a fogdában tartott férjükre vagy apjukra várnak. Általában feketék és dél-amerikaiak. A padok úgy szoktak kinézni, mint a telezsúfolt mentőcsónakok – a nőké és a gyerekeké az elsőbbség –, amiben szorosan egymáshoz préselődő emberek hullámzanak, akik csak várják és várják, hogy rájuk találjanak. A bíróságon dolgozó okostojások csónakázóknak hívják őket.

Harry Bosch ezeken a különbségeken töprengett, miközben a szövetségi bíróság főbejáratának lépcsőjén állva rágyújtott egy cigarettára.

Ez meg a másik: nem lehet dohányozni odabent a folyosón, úgy-hogy a tárgyalási szünetekben le kell jönni a mozgólépcsőn, aztán ki az épület elé. Odakint van egy homokkal töltött hamutartó a bekötött szemű nő szobrának betontalapzatánál, aki az igazság mérlegét tartja a kezében. Bosch felpillantott a szoborra. Sohasem ugrott be neki a neve. A nő, aki az igazság jelképe. *Valami görög*, gondolta, de nem volt biztos benne. Összehajtott újsággal a kezében ment vissza, és újból elolvasta a cikket.

Mostanában csak a sportrovatot böngészte át reggelente. Kizárólag a hátsó oldalakra figyelt, ahol mindennap gondosan táblázatba rendezve jelentek meg a statisztikák és az eredmények. Valahogy jól estek neki az oszlopokban díszelgő számok és százalékok. Egyértelműek voltak, és lényegre törőek – tökéletes rend egy rendezetlen világban. Attól, hogy megtudta, ki futott haza legtöbbször a labdával a Dodgersnél, valahogy kicsit jobban érezte a kötődést a városhoz és a saját életéhez.

Ma viszont összehajtvá hagyta a sportrovatot, és berakta az aktatáskájába, ami a széke alatt maradt a tárgyalóteremben. A *Los Angeles Times* helyi hírekről szóló rovatát tartotta a kezében. Szépen negyedrétt hajtotta a lapot, ahogy az autópályán látta a vezetés közben is olvasgató sofőröktől. A perről szóló cikk a rovat első oldalának alsó sarkában kapott helyet. Megint elolvasta, és megint érezte, hogy elvörösödik az arca, miközben saját magáról olvas.

PARÓKA MIATT LÓTT A RENDŐR, KEZDŐDIK A PER

ÍRTA: JOEL BREMMER, A *TIMES* ÚJSÁGÍRÓJA

Szokatlan polgárjogi per keretein belül egy Los Angeles-i rendőrnymozót vádolnak azzal, hogy négy évvel ezelőtt szükségtelen

erőszakkal járt el, amikor lelőtt egy feltételezett sorozatgyilkost, akiről azt hitte, hogy fegyverért nyúl. Az állítólagos gyilkos a parókáját akarta elővenni.

Harry Boscht (43), a Los Angeles-i rendőrség munkatársát Norman Church repülőgépész özvegye perelte be a kerületi bíróságon négy évvel azután, hogy a nyomozó halálosan megsebesítette a férfit az ún. Dollmaker-gyilkosságok kapcsán folytatott nyomozás betetőzéseként.

A rendőrség a halálos lövés előtt csaknem egy éven keresztül kutatott egy sorozatgyilkos után, aki az említett fedőnévvel vált hírhedtté a médiában, mivel kifestette az áldozatai arcát. Az igen közismertté vált hajtóvadászat során a gyilkos verseket és üzeneteket küldött Bosch nyomozónak és a *Times*nak.

Church megölése után a rendőrség bejelentette, hogy egyértelmű bizonyítékok állnak rendelkezésre, melyek alátámasztják, hogy a gépész volt a gyilkos.

Bosch nyomozót felfüggesztették, később pedig az LAPD Rablási és Gyilkossági Alosztályáról a Hollywoodi Rendőrkapitányság gyilkossági csoportjába helyezték át. A lefokozással kapcsolatban a rendőrség hangsúlyozta, hogy Bosch nyomozót fegyelmi megrovásban részesítették az eljárás során elkövetett hibákért – például azért, mert nem hívott segítséget a silverlake-i lakáshoz, ahol a halálos lövés történt.

A rendőrség munkatársai fenntartják az állítást, miszerint a Church-gyilkosság „jó” lövés volt, ami a hatósági belső nyelvhasználat alapján azt jelenti, hogy helyénvaló.

Miután Church halála megakadályozta a bírósági per lefolytatását, a bizonyítékok java része sohasem került eskü alatt a nyilvánosság elé. Ez a szövetségi eljárás révén valószínűleg

változni fog. Az esküdszék egyhetes kiválasztási folyamata várhatóan ma ér véget, amelyet az ügyvédek nyitóbeszéde követ.

Boschnak újra kellett hajtogatnia az újságot, hogy folytathassa az olvasást a belső oldalon. Ott egy pillanatra megakadt a szeme a saját fényképén. Régi fotó volt, rabosítási felvétellel hasonlított. Ugyanaz, amelyik a hatósági igazolványán is szerepel. Boscht jobban zavarta a fénykép, mint a cikk.

Sértette az intim szféráját, hogy csak úgy kirakták a fotóját. Viszszatért inkább a szövegre.

Boscht a városi ügyészség védi, mivel szolgálatteljesítés közben eszközölte a lövést. Amennyiben a felperes bármilyen vádpontban nyer, nem Bosch fog fizetni neki, hanem a város adófizetői.

Church feleségét, Deborah-t Honey Chandler polgárjogi ügyvéd képviseli, aki rendőrségi túlkapásokra specializálódott. Egy múlt heti interjúbán Chandler azt mondta, hogy bizonyítani akarja a bíróság előtt: Bosch felelőtlen viselkedésének köszönhető, hogy Church halálos lövése elkerülhetlenné vált.

– Bosch nyomozó keménykedni akart, amibe egy ember belehalt – fogalmazott Chandler. – Nem tudom, hogy egyszerűen csak felelőtlen volt-e, esetleg valami komolyabb ok áll a háttérben, de a tárgyaláson majd kiderül.

Ez volt az a sor, amit Bosch legalább hatszor újraolvasott, amióta az első szünetben kézhez kapta az újságot. *Komolyabb ok. Vajon mire célozhat az ügyvéd?* Igyekezett nem a lelkére venni a dolgot, hiszen Chandler nincs előrébb azzal, hogy nyilatkozatokkal folytat ellene

hadviselést, mégis figyelmeztető lövésnek hatott az egész. Bosch ebből tudta, hogy a java még hátravan.

Chandler kifejtette, hogy a rendőrségi bizonyítékok megkérdőjelezését tervezi arra vonatkozólag, hogy Church lett volna a Dollmaker. Szerinte nem Church – a családapa, akinek két lánya van – a rendőrség által keresett sorozatgyilkos, csak azért ragasztották rá ezt a címkét, hogy leplezzék Bosch bűnét.

– Bosch nyomozó hidegvérrrel meggyilkolt egy ártatlan embert – mondta Chandler. – Ezzel a polgárjogi perrel tesszük meg, amire a rendőrség és a kerületi ügyészség nem volt hajlandó: felfedjük a valóságot, és igazságot szolgáltatunk Norman Church családjának.

Bosch és az öt védő dr. Rodney Belk nem akart nyilatkozni az ügyben. Boschsal együtt azok, akik várhatóan tanúvallomást tesznek az egy-két hétig tartó tárgyalássorozat során...

– Van egy kis aprója, cimbora?

Bosch felpillantott az útság mögül annak a csövesnek a koszos, ámde ismerős arcára, aki a bírósági épület elejét szemelte ki menedékkül. Bosch mindennap látta az esküdtek kiválasztásának hetében, ahogy aprót és cigit koldul. A hajléktalan ütött-kopott tweedzakót viselt alatta két pulóverrel és kordbársony nadrággal. Reklámszatyorbán hordta magánál az ingóságait, és egy nagy műanyag poharat rázogatót az emberek előtt, amikor pénzt kért. Mindig volt nála egy telekörmölt sárga jegyzetfüzet is.

Bosch ösztönösen végigtapogatta a zsebeit, aztán vállat vont. Nem volt nála apró.

– Tudja, elfogadok egydollárost is.

– Nincs felesleges egy dollárom.

A csöves legyintett, és belenézett a hamutartóba. A megsárgult cigarettavégek úgy álltak ki belőle, mintha valami rákültetvény lenne. A férfi a hóna alá csapta a füzetet, és válogatni kezdett a kínálatból. Kivette azokat, amiken még legalább fél centit lehetett szívni. Pár darab majdnem egész szálát is talált, és kedvtelve csettintett a nyelvvel. A hamutartóból aratott termést végül bedobta a műanyag pohárba.

A hajléktalan örült a zsákmánynak. Hátrálépett a hamutartótól, felnézett a szoborra, aztán Boschra kacsintva szerencsétlen párzó mozdulatot végzett a csípőjével.

– Na, milyen a csajom?

A pasas megcsókolta a saját kezét, és megpaskolta vele a szobrot.

Mielőtt Bosch válaszon törhette volna a fejét, csipogni kezdett a derékszíjára erősített személyhívó. A csöves még két lépést hátrálva felemelte a szabad kezét, mintha valami ismeretlen gonoszt akarna elhessegetni. Bosch látta az örült pánikot az arcán. Olyan ember mimikája volt ez, akinek túl nagy a távolság az agysejtjei között, és a kapcsolat is megkopott közöttük. A férfi sarkon fordult, és a pohárnyi elszívott cigarettájával eliskolt a Spring Street felé.

Bosch figyelte, ahogy eltűnik a képből, aztán elővette a személyhívóját. Felismerte a számot a kijelzőn. Harvey „Kilencvennyolcas” Pounds hadnagy közvetlen vonala volt a hollywoodi őrsről. Bosch elnyomta a maradék cigarettáját a homokban, és visszament a bíróság épületébe. A nyilvános telefonok a mozgólépcső tetejénél álltak, a második emeleti tárgyalóterem közelében.

– Harry, mi a helyzet? – kérdezte Pounds.

– A szokásos. Csak várok. Megvan az esküdtszék, úgyhogy most az ügyvédek vannak bent a bíróval, és a nyitóbeszédekről egyeztetnek. Belk azt mondta, hogy nem muszáj végigülnöm, úgyhogy csak mászkálok itt.

Bosch az órájára nézett. Tíz perc múlva dél.

– Nemsokára ebédszünet – tette hozzá.

– Helyes. Szükségem van rád.

Bosch nem felelt. Pounds megígérte neki, hogy a tárgyalás végéig nem kap új ügyet. Az még egy-két hét. A hadnagynak nem volt más választása, hiszen tudta, hogy heti négy bíróságon töltött nap mellett lehetetlen egy gyilkossági nyomozásban is részt venni.

– Mi történt? Azt hittem, szabin vagyok.

– Igen, de van egy kis gondunk, ami talán téged is érint.

Bosch megint habozott. Pounds már csak ilyen. Harry előbb bizott volna meg egy zsebtolvajban, mint benne. Poundsnak mindig volt hátsó szándék a szavai mögött. Úgy tűnt, most is a szokásos körorket futja: rébuszokban beszél, hátha Bosch ráharap a csalira.

– Egy kis gondotok? – érdeklődött végül Bosch.

Jó kis diplomatikus reakció.

– Hát... gondolom, láttad a mai újságot. A *Times* cikkét a pereddél kapcsolatban.

– Ja, épp azt olvasom.

– Nos, ismét kaptunk egy üzenetet.

– Milyen üzenetet? Miről beszélsz?

– Arról beszélek, hogy valaki üzenetet hagyott a portán. Neked címezve. És a fene vigyen el, ha nem úgy hangzik, mint azok, amiket a Dollmakertől kaptál anno, amikor az az egész történt.

Mintha Pounds élvezte volna, hogy nyújtja a rétestészát.

– Ha nekem címezték, akkor te honnan tudsz róla?

– Nem levélben jött. Nem borítékban. Csak egy összehajtott lap, rajta a neveddel. Valaki leadta a portán, ahol valaki elolvasta, a többi meg már sejtethet.

– Mi van benne?

– Hát, ennek nem fogsz örülni, Harry. Istentelenül rossz az időzítés, de az üzenet szerint lényegében rossz fickót kaptál el, és a Dollmaker még mindig odakint rohangál. A feladó azt írja, hogy ő az igazi Dollmaker, és a hullaszámlálás folytatódik. Érted, arra céloz, hogy egy másik pasast nyírtál ki.

– Baromság. A Dollmaker-leveleket lehozták a Bremmer-könyvben. Bárki lemásolhatta a stílusát, hogy üzenetet írjon. Szerintem te...

– Hülyének nézel, Bosch? Tudom, hogy bárki írhatta. De ezt a feladó is tudta. Ezért az igazsá bizonyítására mellékelte hozzá egy kis kincskereső térképet, ahogy te mondanád. Támpontokat az újabb áldozat holttestének megtalálásához.

Mindketten hosszan hallgattak. Bosch töprengett, Pounds pedig kivárt.

– És? – szólalt meg Bosch.

– És reggel kiküldtem Edgart a helyszínre. Megvan a Bing's a Westernen?

– A Bing's? Aha, a Boulevard déli részén. Egy biliárdterem. Nem égett le a tavalyi lázadások miatt?

– De igen – felelte Pounds. – Teljesen kiégett. Kifosztották és felgyújtották a helyet. Csak a kőpadló meg három fal maradt belőle. A város kiadta az utasítást, hogy le kell dózerolni, de a tulaj még nem intézkedett. Mindegy, szóval az üzenet szerint az az a hely. Az áll benne, hogy a nő a padló alatt van eltemetve. Edgar kiment a városi csapattal, légkalapáccsal...

Pounds még tovább húzta. *Milyen kicsinyes seggfej*, gondolta Bosch, és most még hosszabb ideig hallgatott. Amikor kezdett kínessá válni a csend, Pounds végre megszólalt.

– Találtak egy hullát. Pont úgy, ahogy az üzenetben szerepelt. A beton alatt. Találtak egy hullát. Ez...

– Mikori?

– Még nem tudni. De régi. Ezért hívlak. Oda kéne menned ebéd-szünetben, és megnézni, mit tudsz kezdeni vele. Érted, hogy tényleg Dollmaker-áldozatnak tűnik-e, vagy csak egy másik őrült baszakszik velünk. Te vagy a szakértő. Kimehetnél, amikor a bíró kihirdeti az ebédszünetet. Ott találkozunk. A nyitóbeszédre visszaérsz.

Bosch érezte, hogy elzsibbad. Máris szüksége lett még egy cigire. Megpróbálta valahogy összerendezni a Pounds által mondottakat. A Dollmaker, vagyis Norman Church már négy éve halott. Nem csúszott hiba a számításba. Bosch tudta akkor este, hogy ő az, és a zsigereiben most is érezte. Church volt a Dollmaker.

– Ez az üzenet tehát csak úgy felbukkant a portán?

– Az ügyeletes tiszt találta meg a pulton úgy négy órája. Senki sem látott senkit, aki ott hagyta volna. Tudod, reggelente nagy ott a nyüzsgés. Ráadásul műszakváltás volt. Felküldtem Meehant, hogy beszéljen a portán ülő egyenruhásokkal. Lószarra sem emlékeznek. Csak arra, hogy megtalálták.

– Francba! Olvasd már fel!

– Nem lehet. Az igazságügyi szakértőknél van. Nem hinném, hogy találnak rajta ujjlenyomatot, de le kell folytatnunk a megszo-kott eljárást. Szerzek fénymásolatot, és odaviszem a helyszínre, oké?

Bosch nem válaszolt.

– Tudom, mit gondolsz – folytatta Pounds. – De hátrébb az agar-rakkal, amíg nem nézzük meg, mi van ott. Egyelőre nincs ok az

aggodalomra. Lehet, hogy csak valami trükk, amit az az ügyvéd talált ki. Chandler. Kinézném belőle. Az a fajta, aki bármit megtenne egy újabb LAPD-s skalpért. Szereti az újságban látni a nevét.

– Mi van a sajtóval? Értesültek már róla?

– Kaptunk néhány hívást a megtalált hulla miatt. Biztos a Kórbonctani Intézet hülye diszpécserétől tudják. Mi távol tartjuk magunkat a híresztelésektől. Amúgy sem tud senki semmit az üzenetről vagy a Dollmaker-kapocsról. Csak azt tudják, hogy van egy hulla. Biztos izgalmas, hogy a lázadásokkor kiégett épületek egyikének a padlója alatt találták meg. Most még tartanunk kell a szánkat a Dollmaker-témáról. Hacsak a feladó nem küldött másolatokat a médiának. Ha megtette, arról még ma hallani fogunk.

– Hogy temethette el egy biliárdterem kőpadlója alá?

– Nemcsak biliárdterem volt abban az épületben, hanem tárolóhelyiségek is hátul. A Bing's előtt kellékes raktár volt. Miután az elülő részéből Bing's lett, hátul is bérelt raktárhelyiségeket. Ezt mind Edgartól tudom, aki kihívta oda a tulajt. A gyilkos biztos kinézte az egyik szobát, áttörte a korábbi kőpadlót, és odarakta a lány holttestét. Aztán kiégett az egész a lázadásokkor, de a kőpadlónak nem esett bántódása a tűzben. Az a szegény csaj végig odalent volt. Edgar azt mondta, hogy úgy néz ki, mint egy múmia vagy ilyesmi.

Bosch látta, hogy kinyílik a 4-es tárgyalóterem ajtaja, és kilépnek rajta a Church család tagjai, nyomukban az ügyvédjükkel. Ebéd-szünet.

Deborah Church és a két tinédzser lánya nem nézett Harryre. De Honey Chandler, akit a zsaruk és a szövetségi bíróságon dolgozók többsége Money Chandlernek hív, gyilkos tekintettel bámult rá, amikor elment mellette. A nőnek olyan sötét szeme volt, mint az égett mahagóni, bronzos arcbőre és erős állkapcsa. Vonzó nő, selymes

szőke hajjal, aki vonalait szigorú kék kosztüm mögé rejtette. Bosch érezte a hullámokban felé irányuló gyűlölködést.

– Bosch, itt vagy? – kérdezte Pounds.

– Aha. Úgy látszik, elkezdődött az ebédszünet.

– Helyes. Akkor menj oda, és ott majd találkozunk. Nem hiszem el, hogy tényleg ezt mondom, de remélem, hogy csak egy újabb őrült. A te érdekedben az lenne a legjobb.

– Jó.

Harry már éppen letette a telefont, amikor megint meghallotta Pounds hangját, és visszarakta a füléhez a kagylót.

– Még valami. Ha a sajtó felbukkanna a helyszínen, bízd csak rám! Akármilyen lesz is ebből, hivatalosan nem lehetsz érintett az ügyben a per miatt. Csak szakértő tanúként leszel ott velünk.

– Oké.

– Ott találkozunk.

KETTŐ

BOSCH A WILSHIRE-ÖN KERESZTÜL HAJTOTT KI A BELVÁROSBÓL, aztán a Third Streetre kanyarodva átment a MacArthur Parkon. A Westernnél észak felé fordulva már látta az egymás mellett parkoló járórkocsikat meg a helyszínelők és az orvosszakértői csapat kisbuszát. A távolban ott díszelgett északra a HOLLYWOOD felirat, de alig látszottak a betűi a szmogtól.

A Bing's három megfeketedett falat jelentett, ami egy halom szén- né égett szemetet ölelt körül. Teteje nem volt, de az egyenruhások kék műanyag fóliát húztak a hátsó fal tetejétől az elülső drótkerítésig. Bosch tudta, hogy ez nem azért történt, mert a rendőrség munkatársai árnyékban akartak dolgozni. Előrehajolt, és felnézett az égre a szélvédő mögül. Látta *őket* ott körözni: a város keselyűit, azaz a média helikoptereit.

Harry a padkára állt. Észrevett két közmunkást egy szervizfurgon mellett. Émelygő ábrázattal szippantottak jó nagyokat a cigijükbe. Légkalapácsuk a furgon hátuljánál, a földön hevert. Várakoztak és reménykedtek, hogy nem lesz több dolguk itt.

A furgon másik oldalán Pounds állt, a kék orvosszakértői kisbusz mellett. Úgy festett, mint aki épp igyekszik összeszedni magát.

Ugyanolyan émelygő képet vágott, mint a civilek. Bár Pounds a hollywoodi nyomozók parancsnoka, így a gyilkossági csoporté is, ő maga sohasem dolgozott gyilkossági ügyeken. Sok hatósági tisztségviselőhöz hasonlóan ő is statisztikai adatok és kitartó nyelvcsapások révén jutott feljebb a ranglétrán, nem pedig a tapasztalatainak köszönhetően. Bosch mindig örömmel szemlélte, amikor egy ilyen ember kapott egy adagot abból, ami az igazi zsaruk számára mindennapos.

Bosch az órájára nézett, mielőtt kiszállt a Caprice-ból. Egy óra múlva kellett visszaérnie a nyitóbeszédre.

– Harry – ment oda hozzá Pounds. – Örülök, hogy ideértél.

– Mindig szívesen nézek meg egy újabb hullát, hadnagy.

Bosch kibújt a zakójából, és berakta a kocsijába az ülésre. Aztán a csomagtartóhoz lépve elővett egy kék overallt, és felhúzta a ruhái fölé. Tudta, hogy melege lesz benne, de nem akart koszosan visszamenni a bíróságra.

– Jó ötlet. Én is elhozhattam volna a cuccomat.

De Bosch tudta, hogy Poundsnak nincs is semmiféle cucca. A hadnagy csak akkor látogatott el egy helyszínre, ha jó eséllyel felbukkanhatott ott a tévé, és bevágták megszólalónak. Csak a tévé érdekelte. A nyomtatott sajtó nem. Egy újságíróhoz több mint két értelmes mondatot kell szólni egyhuzamban, és aztán papírra nyomják a szavaidat, amik másnap és talán örökké kísérteni fognak. A nyomtatott sajtónak beszélni nem jó hatósági stratégia. A tévészereplés tünékenyebb és kevésbé veszélyes.

Harry a kék ponyva felé vette az irányt. Alatta a helyszínelők megszokott csapatának látványa fogadta. Egy halomnyi betondarab mellett álltak, egy gödör szélén, amit az épület alapjául szolgáló beton-tömbbe fúrtak. Bosch felpillantott, amikor az egyik tévés helikopter

alacsonyan elszárgultott felettük. Nem sok használható felvételük lesz így, hogy ponyva fedje a helyszínt. Valószínűleg most mozgósítják a lentieket.

Az épület csontváza még mindig rengeteg hulladékot rejtett. Széné égett tetőgerendák, törött betontömbök és hasonló hulladékok árválkodtak benne. Pounds utolérte Boscht, és óvatosan elindultak a ponyva alatt gyülekezők felé.

– Le fogják dózerolni, hogy újabb parkolót építsenek a helyére – magyarázta Pounds. – Ezt adták a lázadók a városnak. Vagy ezer új parkolót. Ha a South Centralban akarsz parkolni, manapság nem gond. Ha viszont egy üveg kólát akarsz, vagy tankolni szeretnél, na, az már gond. Mindent porig égettek. Áthajtottál karácsony előtt a South Side-on? Minden sarkon volt egy fenyőfaárus, minden szabadteri parkolóban. Még mindig nem értem, hogy azok az emberek miért gyűjtötták fel a saját környéküket.

Bosch tudta, hogy a Pounds-félek értetlensége az egyik oka annak, hogy „azok az emberek” azt csinálták, amit. És egyszer majd újra meg kell tenniük ugyanezért. Olyan az egész, mint egy körforgás. Nagyjából huszonöt évente lángra kap a város lelke a valóságtól. Aztán befejezik. Gyorsan, anélkül, hogy visszanéznének. Mint egy cserbenhagyásos gázolás.

Pounds hirtelen eltűnt a képből, mert megcsúszott egy kósza törmeléken. A kezével tompította az esést, és szégyenkezve pattant fel.

– Az istenit! – kiáltott fel. – Jól vagyok, jól vagyok – tette hozzá, noha Harry nem kérdezte.

A hadnagy fürgén, de óvatosan hátrasimította a kopaszodó fejéről lecsúszott hajtincseket. Nem vette észre, hogy közben koromfekete vonalat húz a homlokára az összekoszolódott kezével, és Bosch nem figyelmeztette.

Végül sikerült a csapathoz kecmeregniük. Bosch odasétált az egykori társához. Jerry Edgar két olyan nyomozóval állt ott, akit Harry ismert, és két nővel, akit nem. A nőkön zöld overall volt, az Orvosszakértői Hivatal hullacipelőinek egyenruhája. Minimálbérért küldözgették őket helyszínről helyszínre a kék kisbuszban, hogy összeszedjék a holttesteket, és berakják a hűtőkamrába.

– Mi a pálya, Harry? – üdvözölte Edgar.

– Semmi.

Jerry nemrég jött vissza a New Orleans-i bluesfesztiválról, ahol valamiért ráragadt ez a köszönés. Olyan gyakran mondogatta, hogy már idegesített mindenkit. Jerry volt az egyetlen a nyomozók között, aki ezt nem vette észre.

Harry egykori társa kilógott a csapatból. Nem volt rajta overall – igazából sohasem hordta, nehogy összegyűrje vele a Nordstrom öltönyét –, ám valahogy mégis sikerült átverekednie magát a bűnügy helyszínén anélkül, hogy akár csak egy porszem látszott volna a nadrágszárán vagy a szürke kétsoros zakóján. Az ingatlanbiznisz, amiben busás haszonra tett szert, már három éve pangott, de neki mégis sikerült a kapitányság legjobban öltözött munkatársának maradnia. Bosch szemügyre vette Edgar halványkék selyem nyakkendőjét, ahogy szorosan körülöleli a kollégája fekete nyakát, és úgy saccolta, hogy többbe került, mint az ő inge és nyakkendője együttvéve.

Harry elfordult, és biccentett a helyszínelő Art Donovannek, de nem szólt senki másához. Betartotta a protokollt. A gyilkossági helyszíneken mindig gondosan kimunkált és belterjes kasztrendszer lép működésbe. A nyomozók beszélnek a legtöbbet, főleg egymással és a helyszínelőkkel. Az egyenruhások nem szólalnak meg, hacsak nem kérdezik őket. A ranglétra alján lévő hullacipelők kizárólag az orvosszakértő asszisztensével tárgyalhatnak, aki alig szól a zsarukhoz,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mert utálja őket, mivel folyton vinnynognak, ha szükségük van valamire. Például a boncolási vagy a toxikológiai eredményekre, lehetőleg tegnapra.

Bosch belenézett a gödörbe, aminek a szélén álltak. A légkalapácsosok lyukat törtek a kőpadlóba, aztán fúrtak egy két és fél méter széles, egy méter húsz centi mély lyukat. Aztán odalent két oldalra markolták a betontörmeléket úgy, hogy a halom teteje kilencven centivel a kőpadló szintje alatt legyen. A kőben egy mélyedés tátongott. Bosch leguggolt, hogy közelebbről is megvizsgálja. Ekkor látta meg a mélyedésben egy nő holttestének a körvonalait. A mélyedés úgy nézett ki, mintha öntőforma lenne, amibe gipszet lehet önteni talán próbababát gyártani. De üres volt.

– Hol a hulla? – kérdezte Harry.

– Már elvitték, ami megmaradt belőle – felelte Edgar. – Benne van a zsákban a kocsiban. Azon agyalunk, hogy tudjuk egy darabban kivenni onnan azt a betontömböt.

Bosch néhány másodpercig némán nézte a mélyedést, aztán felgyenesedett, és kísétált a ponyva alól. Larry Sakai, az orvosszakértő asszisztense követte őt a hivatali kisbuszhoz, aminek kinyitotta a hátsó ajtaját. Odabent tikkasztó meleg volt, és Sakai leheletének szaga erősebbnek bizonyult, mint az ipari fertőtlenítőé.

– Gondoltam, hogy idehívnak téged – jegyezte meg Sakai.

– Ja, tényleg? Miért?

– Mert olyan, mintha az a kibaszott Dollmaker csinálta volna, öregem.

Harry nem mondott semmit, mert nem akarta megerősíteni. Négy éve Sakai volt kint néhány Dollmaker-esetnél. Bosch gyanította, hogy tőle származik a név, amit a média ráragasztott a sorozatgyilkosra. Valaki kiszivárogtatta a részleteket a Channel 4 riportérének